

Arrest

nr. 323 224 van 12 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 april 2023 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 juni 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 29 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 14 februari 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 15 februari 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Baderkhel behorend tot het district Tagab, gelegen in de provincie Kapisa. U ging tot de 5de graad naar school en volgde gedurende 2 jaar koranles in de madrassa. Daarnaast hielp u uw vader in de voedingswinkel die hij uitbaatte. Samen met uw ouders, vijf broers, uw paternale oom en hun zonen woonde u in Baderkhel.

Op een dag kwamen de taliban langs in de madrassa in Lala Senar dorp, waar u les volgde. De taliban wilden u rekruteren, maar u weigerde om met hen mee te gaan. Twee weken later kwamen de taliban opnieuw langs en wilden ze twaalf jongens, waaronder uzelf, meenemen. Toen u wederom weigerde, begonnen de taliban u echter te slaan, waarop de qari tussenbeide kwam. Hierop trokken de taliban hun geweren, waarna u het bewustzijn verloor. Eenmaal u terug bij bewustzijn kwam, stonden er veel mensen rondom u die u vertelden dat de taliban elf jongens hadden meegenomen. Vervolgens stond u recht en ging u, begeleid door uw dorpelingen en de qari, naar huis.

Thuis aangekomen vertelde alles aan uw moeder en toen uw vader 's avonds thuis kwam lichtte u ook hem in over de gebeurtenissen. Uw vader reageerde dat u vanaf nu met hem naar de winkel moest meegaan, hetgeen u ook deed gedurende twee dagen. Op de derde dag kwamen de taliban echter langs bij u thuis en benaderden ze uw vader. Ze vroegen hem waarom hij u niet stuurde naar hen, waarop uw vader antwoordde dat hij u naar de madrassa zond voor religieuze lessen, maar zij u probeerden mee te nemen. De taliban stelden dat ze een bevel hadden ontvangen van hun leiders om u te bedreigen en te rekruteren. Hierna vertrokken ze weer. Vervolgens gingen u en uw vader naar de winkel en belde uw vader met iemand om uw vertrek te regelen. Hij zei dat zijn broer H.(…) in het verleden werd gedwongen om met de taliban mee te gaan en gedood werd door hen, hetgeen hij niet opnieuw wilde laten gebeuren met u. De volgende dag verliet u uiteindelijk het land.

U vertrok in maart 2021 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 28 juni 2021. Daags nadien diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. Tien dagen na uw vertrek ontving u vader een dreigbrief van de taliban waarin ze vroegen om u te overhandigen aan hen. Nadien kwamen de taliban naar uw huis en ontvoerden uw vader. Hij werd gedurende vijf dagen vastgehouden en nadien terug vrijgelaten na tussenkomst van de malik en dorpsouderen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat u weigerde om hen te vervoegen.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: kopie van uw taskara en paspoort, kopie van uw vaders taskara, kopie van dreigbrief taliban, foto's van uw paternale oom en een video van uw madrassa.

Op 2 en 10 februari 2023 ontving het CGVS vanwege uw advocaat opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. U verklaarde met name geboren te zijn op 31 juli 2004. Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 16 juli 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in juli 2021 een leeftijd heeft van minstens 19,5 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen volgens de Dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Deze vaststelling draagt allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Uw beweringen omtrent uw beweerde rekrutering door de taliban zijn immers dermate onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Om te beginnen verklaarde u dat de taliban in de moskee langskwamen toen u samen met andere jongens aan het studeren was en ermee dreigden u mee te zullen nemen in de toekomst (CGVS, p. 12, 13). Gevraagd naar uw reactie

hierop, antwoordde u dat u en uw drie vrienden tegen elkaar zeiden dat jullie zouden moeten ontsnappen indien ze opnieuw zouden komen (CGVS, p. 13). U stelde dat jullie de taliban niet serieus namen en daarom niemand over dit bezoek vertelden (CGVS, p. 13). Deze reactie mag echter sterk verbazen, gelet op uw eigen verklaringen omtrent de reputatie van de taliban in uw regio. Zo verklaarde u dat de taliban in het verleden reeds uw paternale oom, H.(...), onder dwang hadden meegenomen vanuit het dorp, waarna de familie later zijn dode lichaam ontving (CGVS, p. 5). In het licht van voorgaande kan worden verwacht dat u alles in het werk zou stellen om een gelijkaardig scenario te vermijden, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. Verder gevraagd waarom u de taliban niet serieus nam, antwoordde u als volgt: "Omdat ze niemand hadden meegenomen voor het gebeurde met ons. Mensen die met hen meegingen gingen vrijwillig met hen mee, ze werden niet onder dwang meegenomen." (CGVS, p. 13). Deze beweringen doen bijgevolg reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees ten aanzien van de taliban.

Verder verklaarde u dat de taliban twee weken later opnieuw naar de madrassa kwamen om twaalf jongens met zich mee te nemen (CGVS, p. 12). Gevraagd of er in die twee weken nog iets anders gebeurde, antwoordde u negatief (CGVS, p. 14). Indien de taliban u daadwerkelijk wilden meenemen om u onder dwang te rekruteren, rijst echter de vraag waarom ze hiertoe gedurende twee weken niets zouden hebben ondernomen, toen ze er de kans toe hadden. Deze periode van uitstel zou u immers ook de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan zijn geweest van de taliban. Het is weinig waarschijnlijk dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u effectief viseerden. U slaagt er bovendien niet aannemelijk te maken om welke reden de taliban u specifiek wilden rekruteren. Hiernaar gevraagd, stelde u dat de andere jongens op de namenlijst grote boeken studeerden waardoor de taliban hen wilden meenemen (CGVS, p. 14). Zelf verklaarde u echter deze boeken niet te hebben bestudeerd en stelde dat u ermee was begonnen, maar het niet afmaakte (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom de taliban u, als zoon van een winkelhouder en zonder enige link met hun groepering, zouden vragen om hen te vervoegen. Het CGVS mag van een strategische actor als de taliban immers verwachten dat ze haar eis om met hen samen te werken slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou richten en dergelijke opdracht niet in de handen zouden leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's.

Overigens dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat elf andere jongens door de taliban uit de madrassa waren meegenomen (CGVS, p. 15). Gevraagd waar ze hen mee naartoe namen, stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 15). U verklaarde dat u een tijdje geleden van uw vader vernam dat drie lichamen naar het dorp waren gebracht en een andere jongen leerde hoe hij bommen moest maken, doch omkwam nadat er een bom ontplofte tijdens de opleiding (CGVS, p. 15). U stelde evenwel hun namen niet te weten en zei dat "ze waarschijnlijk waren van de jongens die studeerden met me" (CGVS, p. 15). Daarnaast kon u niet vertellen waar die ene jongen opleiding volgde (CGVS, p. 16). Over de andere jongens die volgens u waren meegenomen wist u naar eigen zeggen niets (CGVS, p. 16). Op basis van deze beperkte verklaringen maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban in uw regio collectief jongens onder dwang rekruteerden. Verder gevraagd of de dorpsouderen u ooit vroegen om bij de taliban te gaan, antwoordde u van niet (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Ook uw verklaringen omtrent het beweerde bezoek van taliban aan uw huis komen allesbehalve overtuigend over. Ter zake beweerde u dat de taliban u kwamen zoeken nadat u twee dagen bij uw vader in de winkel was gebleven (CGVS, p. 12, 16). U verklaarde dat ze aan uw vader vroegen waarom hij u niet naar de madrassa stuurde (CGVS, p. 17). De taliban, zo stelde u, zeiden tegen uw vader dat ze deze boodschap moesten overbrengen van hun leiders, waarna ze weer vertrokken (CGVS, p. 17). Gevraagd of de taliban met u persoonlijk spraken, antwoordde u van niet (CGVS, p. 17). Indien de taliban u effectief onder dwang wilden meenemen (CGVS, p. 15) is het echter bevreemdend dat ze hiertoe geen concrete stappen ondernamen, temeer u ook aanwezig was tijdens dit bezoek (CGVS, p. 17). Dergelijke verklaringen doen dan ook verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Volledigheidshalve dient te worden geconstateerd dat u slechts vage verklaringen aflegde omtrent het beweerde incident met uw paternale oom, H.(...). U verklaarde dienaangaande dat hij een winkel had in het dorp, van waaruit de taliban hem onder dwang meenamen (CGVS, p. 17). Vervolgens, zo stelde u, werd zijn lichaam teruggebracht naar het dorp, in stukken volgens uw vader (CGVS, p. 17). Gevraagd om welke reden de taliban hem meenamen, stelde u dit niet te weten omdat u nog jong was toen en dit verhaal (louter) hoorde (CGVS, p. 17). Deze oppervlakkige verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op wat er met uw oom zou zijn gebeurd. Verwacht kan worden dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over de omstandigheden en reden van uw ooms verdwijning indien de taliban hierdoor verantwoordelijk zouden zijn. Dit klemte temeer gezien u verklaarde nog maandelijks contact te hebben gehad met uw ouders sinds uw vertrek (CGVS, p. 9), zodat uw gebrekkige kennis ter zake niet verschoond kan worden.

Tot slot legde u ten aanzien van het CGVS weinig aannemelijke verklaringen af omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek. U stelde dat de taliban tien dagen na uw vertrek een dreigbrief naar uw huis brachten, waarin stond dat indien u niet overhandigd werd aan hen, ze u zouden doden ingeval ze u vonden (CGVS, p. 4, 18). Toen u in Turkije was, zo stelde u, zei uw vader tegen u dat de taliban na deze brief naar uw huis waren gekomen en hem hadden ontvoerd naar Laghmani, waar ze hem vijf dagen vasthielden (CGVS, p. 18). Tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde u deze brief en ontvoering echter op geen enkele wijze (zie Vragenlijst DVZ), hoewel u er al van voor uw aankomst in België over geïnformeerd was. Gevraagd waarom u deze zaken niet vertelde tijdens uw eerste interview, antwoordde u dat u het niet vermeldde omdat ze u daar vroegen om alles in het kort te vertellen (CGVS, p. 18). Deze argumentering gaat echter niet op, niet in het minst omdat u bij aanvang van het persoonlijke onderhoud met het CGVS duidelijk aangaf dat u bij DVZ alle essentiële redenen van uw vertrek uit Afghanistan, zij het in het kort, had kunnen vermelden (CGVS, p. 2). U maakte voorts een aantal correcties aangaande uw eerste interview, zowel voorafgaandelijk via uw advocaat als op het CGVS, doch deze hadden geen betrekking op de gebeurtenissen na uw vertrek (CGVS, p. 2, administratief dossier). Gezien het hier gaat om gebeurtenissen ten aanzien van uw vader die rechtstreeks verband houden met uw persoonlijke vervolgingsvrees, kan er echter van uit worden gegaan dat u over dergelijke zaken consistente opeenvolgende verklaringen aflegt. Verder is uw bewering dat uw vader na vijf dagen weer zou zijn vrijgelaten door de taliban zonder hieraan gekoppelde voorwaarden, erg twijfelachtig (CGVS, p. 18). Indien de taliban effectief de moeite hadden gedaan om uw vader te ontvoeren als drukkingsmiddel op u, kan immers niet worden begrepen dat ze hem zonder meer opnieuw zouden vrijlaten. U meende voorts dat de taliban uw vader meenamen omdat ze dachten dat u bij hem was (CGVS, p. 18). Evenwel stelde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban controle hadden over de ganse regio, als antwoord op de vraag hoe de taliban u wisten wonen (CGVS, p. 16), zodat het weinig waarschijnlijk is dat zij (nog) niet op de hoogte waren van uw vertrek twee weken voordien.

De voorgaande vaststellingen indachtig, dient te worden geconcludeerd dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara en paspoort tonen hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan, die hier niet worden betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan u stelt dat die van uw vader is. Dit document heeft echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegt zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. De dreigbrief van de taliban kan evenmin overtuigen. Dergelijke brief kan vooreerst door eender wie zijn opgesteld. Documenten hebben bovendien slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Wat de door u neergelegde foto's van uw paternale oom betreft, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Deze foto's tonen evenmin aan dat uw paternale oom daadwerkelijk problemen met de taliban kende, zoals door u beweerd. Tot slot bezorgde u aan het CGVS een video, waarin volgens u te zien is dat de madrassa waar u les volgde vijf maanden na uw vertrek gebombardeerd werd door de overheid omdat de taliban daar jongens waren beginnen opleiden (CGVS, p. 5, 19). Echter kan ook hieruit geen bewijs worden afgeleid van uw vrees voor vervolging, nu u niet kan aantonen dat het gebouw in de video daadwerkelijk "uw" madrassa betreft, noch kan bewijzen dat dit gebouw omwille van de door u beweerde redenen werd vernield.

Ten aanzien van de opmerkingen die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 2 en 10 februari 2023 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreffen deze slechts een verduidelijking bij de oppervlaktemaat van de familiegronden, met name dat zes man overeen komt met één hectare, maar blijken deze geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen te omvatten. Daarnaast merkte uw advocaat op dat uw naam wel degelijk I.(...) is en niet A.(...), hetgeen evenmin andere inzichten brengt inzake de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties

zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de

wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de

Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Verzoekschrift en aanvullende nota's

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker herhaalt in zijn middel zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban en beweert onder verwijzing naar de risicogroepen die zijn opgesomd in de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 dat hij wel degelijk in de problemen kan komen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Vervolgens uit verzoeker kritiek op het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd door de FOD Justitie, waarbij hij op basis van informatie uit de interventie van het 'Platform Kinderen op de Vlucht' bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oppert dat de gebruikte methode ernstige problemen vertoont en dus onbetrouwbaar is.

De landeninformatie die door de commissaris-generaal wordt aangewend om aan te geven dat gedwongen rekrutering door de taliban uitzonderlijk is, wordt door verzoeker in zijn middel betwist. Hij leidt uit een 'Algemeen Ambtsbericht' van 2016, waarin de rekrutering door de taliban en de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa wordt besproken, af dat gedwongen rekrutering (zelfs van onbekenden) in zijn regio van herkomst wel aannemelijk is omwille van de grote onveiligheid en de vele aanslagen aldaar.

Naar aanleiding van de vastgestelde vaagheid over het beweerde incident met zijn paternale oom H., die door de taliban zou zijn ontvoerd, oppert verzoeker dat hij nog jong was op dat moment. Ter rechtvaardiging van zijn verzuim om zich hierover naderhand verder te informeren, geeft verzoeker in zijn middel te kennen dat hij weliswaar nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan, maar dat dit slechts maandelijks plaatsvindt en dat hij angst heeft om met hen over de telefoon te spreken over hun problemen. Bovendien zou de commissaris-generaal onvoldoende rekening hebben gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, meer bepaald met het feit dat hij ongeschoold is. Verzoeker citeert hierbij een paragraaf uit instructies uit het Verenigd Koninkrijk uit 2012 om de geloofwaardigheid te beoordelen.

Ingevolge de overwegingen uit de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat bepaalde aspecten van zijn relaas ongeloofwaardig zijn omdat verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op geen enkele manier melding maakte van de dreigbrief die zijn familie zou hebben ontvangen na zijn vertrek, noch van de daaropvolgende ontvoering van zijn vader, meent verzoeker dat hij de belangrijkste elementen bij het verhoor door de DVZ in het kort had verteld. Bovendien zou hem meegedeeld zijn dat hij de belangrijkste zaken slechts in het kort mocht meedelen.

In de beslissing wordt ook gewezen op de beperkte bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten. Verzoeker beweert echter dat de boutade dat een brief "*door eender wie kan zijn opgesteld*" niet doorslaggevend kan zijn voor de beoordeling van de bewijskracht van het verstrekte bewijsmateriaal. Verzoeker meent bovendien dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van bewijsdocumenten rekening dient gehouden te worden met alle beschikbare bewijzen en hij verwijst hierbij naar het arrest van het EHRM in de zaak *M.A. tegen Zwitserland* van 18 november 2014.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan in het licht van het door hem geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, haalt verzoeker een mededeling aan van de 'Hoge Commissaris voor de Mensenrechten' van 13 september 2021 betreffende de mensenrechtensituatie na de machtsovername door de taliban. Hij stelt dat er problemen rijzen inzake toegang tot de gezondheidszorg waarbij hij onder andere verwijst naar landeninformatie van de WHO en dat er geen garantie is dat de taliban niet opnieuw een schrikbewind zullen invoeren. Naar aanleiding van de analyse uit de bestreden beslissing stipt verzoeker aan dat de landeninformatie en de analyse ervan dateren van eind 2021 en dat er geen analyse werd doorgevoerd van meer recente informatie. Bijgevolg, zo stipt verzoeker aan, kan er niet te veel gewicht toegekend worden aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant zou zijn gedaald.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. De verwerende partij maakte op 12 december 2024 een aanvullende nota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de landeninformatie wordt geüpdatet. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf
EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf

2.2.2. Middels een aanvullende nota die op 13 december 2024 aan de Raad werd overgemaakt, voegt verzoeker bijkomende stukken toe waarmee hij zijn integratie in België wil aantonen in het kader van een gepercipieerde verwestering waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan problemen riskeert.

Als bijlagen bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker zijn *curriculum vitae*, verschillende loonfiches uit 2022, 2023 en 2024, video's en foto's en een inschrijvingsformulier voor de Nederlandse les (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 1, a) tot en met 1, d)).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Onderzoek van het beroep

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van Pashtoun-origine is en afkomstig is uit het Tagab district in de provincie Kapisa (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 19 augustus 2021, persoonsgegevens; AD stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 17 oktober 2022, p. 6). Verzoeker verklaarde vervolging te vrezen door de taliban omwille van zijn weigering om in te gaan op hun pogingen om hem onder dwang te rekruteren (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 19 augustus 2021; AD stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 17 oktober 2022, p. 12).

5.1.3. In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban. Verzoeker citeert hierbij in zijn middel een ‘Algemeen Ambtsbericht’ uit Nederland uit 2016 waarin enerzijds wordt gesteld dat het gebruik van geweld bij rekrutering in het algemeen uitzonderlijk is, maar waarin anderzijds wordt aangemerkt dat dit in bepaalde omstandigheden kan voorkomen, met name in betwiste gebieden. Op basis van datzelfde Ambtsbericht uit 2016 betoogt verzoeker dat de provincie Kapisa, waarvan hij afkomstig is, te maken heeft met grote onveiligheid, met veel aanslagen tot gevolg waardoor gedwongen rekrutering zeker aannemelijk zou zijn in dit gebied.

5.1.4. Door er in zijn middel op te wijzen dat zijn regio van herkomst te maken heeft met grote onveiligheid en talrijke aanslagen, waardoor gedwongen rekrutering wel aannemelijk zou zijn, slaagt verzoeker er niet in het ongelooftwaardig karakter van zijn verklaringen over deze gedwongen rekrutering, die hieronder verder worden besproken, te herstellen. Bovendien rijst er twijfel over de beweringen van verzoeker dat zijn regio van herkomst als een ‘betwist’ gebied kan worden beschouwd. Het is inderdaad aannemelijk dat de taliban overgaan tot (gedwongen) rekrutering in gebieden waar ze zwak staan en een machtspositie moeten zien te verwerven in een conflictueuze situatie, zoals overigens wordt bevestigd in het ambtsbericht dat verzoeker in zijn middel citeert (Verzoekschrift, p. 6). Uit eerdere verklaringen van verzoeker blijkt echter dat zijn dorp (AD stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 17 oktober 2022, p. 11) en zelfs *“de volledige regio”* (*Ibid.*, p. 16) in handen was van de taliban en dat de meeste dorpelingen redelijk talibangezind waren (*Ibid.*, p. 11). Bijgevolg komt het weinig geloofwaardig over dat de taliban in zijn regio dienden over te gaan tot de gedwongen rekrutering van jongeren op de madrassa.

5.1.5. Daarnaast stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen over gedwongen rekrutering door de taliban niet sporen met de beschikbare landeninformatie. Onder andere in het rapport betreffende *“Afghanistan Recruitment by armed groups”* van het voormalige EASO, dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald, wordt gesteld dat gedwongen rekrutering zeer onwaarschijnlijk is (EASO *Afghanistan Recruitment by Armed Groups*, september 2016, p. 22-23). Uit de landeninformatie blijkt dat de meesten zich vrijwillig aansluiten bij de taliban omwille van religieuze redenen, uit onvrede of uit economische overwegingen. Er wordt volgens dit rapport bij rekrutering eerder gebruik gemaakt van sociale druk en clanloyauteit dan van dwang. Het uittreksel uit het ‘Algemeen Ambtsbericht’, waar verzoeker zich in zijn middel op baseert, bevestigt in grote mate het standpunt van de commissaris-generaal, waardoor verzoeker er met zijn citaat niet in slaagt te weerleggen dat gedwongen rekrutering door de taliban uitzonderlijk is. Gelet op het uitzonderlijke karakter van de voorgehouden gedwongen rekrutering mag van verzoeker verwacht worden dat hij zijn individuele vervolgingsvrees, die dus afwijkt van de gebruikelijke situationele context, des te meer concretiseert.

Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de vaststelling dat het door hem beschreven gedrag ingevolge de voorgehouden (gedwongen) rekrutering door de taliban weinig aannemelijk overkomt. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker niemand over het eerste bezoek van de taliban op de madrassa had verteld (AD stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 17 oktober 2022, p. 14) en dat hijzelf en zijn vrienden de taliban niet serieus namen (*Ibid.*, p. 13). Deze reactie is uiterst bevreemdend, omdat het bezoek van zeven gemaskerde mannen, die aankondigden dat ze in de toekomst jongens wilden meenemen, een diepe indruk moet hebben gemaakt op de aanwezige jongeren in de madrassa (*Ibid.*, p. 13). De reactie van verzoeker, of eerder de afwezigheid ervan, is des te meer ongeloofwaardig, gelet op het feit dat verzoeker verklaarde dat zijn paternale oom reeds eerder onder dwang werd meegenomen en omgebracht door de taliban (*Ibid.*, p. 5). Hoewel verzoeker beweert dat hij nog jong was ten tijde van het voorval van zijn oom, moet deze gebeurtenis een zware impact hebben gehad op de familie van verzoeker. Het komt dan ook weinig realistisch over dat verzoeker enige tijd later de rekruteringspoging en de dreigementen van de taliban niet ernstig zou nemen.

Vervolgens merkt de Raad op dat ook verzoekers verklaringen met betrekking tot de tweede poging tot gedwongen rekrutering door de taliban weinig geloofwaardig overkomen. Verzoeker beweert immers dat de taliban twee weken na hun eerste bezoek aan de madrassa opnieuw langskwamen en dit keer twaalf jongens met zich meenamen, waaronder verzoeker zelf (*Ibid.*, p. 12). Verzoeker zou echter zijn medewerking hebben geweigerd, waarna hij door de taliban werd geslagen (*Ibid.*). Na tussenkomst van de *qari* zouden de taliban hun geweren hebben getrokken, waarna verzoeker het bewustzijn verloor (*Ibid.*). Wanneer verzoeker weer wakker werd, waren de taliban vertrokken met de overige elf jongens en is hij naar huis kunnen terugkeren (*Ibid.*, p. 12). Het is volslagen onaannemelijk dat verzoeker de enige van de twaalf geviseerde jongens was die weigerachtig stond tegenover de taliban en hun (gedwongen) rekrutering. Bovendien ziet de Raad niet in waarom de taliban verzoeker zouden slaan en zelfs hun geweren zouden trekken omwille van zijn verzet, zoals hij verklaarde, om hem naderhand zonder meer achter te laten en hem onder begeleiding van de dorpelingen en de *qari* naar huis te laten terugkeren (*Ibid.*, p. 12). Het is erg onwaarschijnlijk dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze verzoeker werkelijk onder dwang zouden willen inlijven. Daarbij komt dat verzoeker zelf aangaf dat het hem niet duidelijk is waarom de taliban hem zouden willen rekruteren (*Ibid.*, p. 14). Hiernaar gevraagd stelt verzoeker dat de overige geviseerde jongens, die op de lijst stonden, grote boeken bestudeerden waardoor de taliban hen zouden willen meenemen (*Ibid.*, p. 14). Zelf verklaarde hij echter deze boeken niet te hebben bestudeerd (*Ibid.*, p. 14-15), zodat het onduidelijk is waarom ze (ook) verzoeker zouden willen inlijven. Bovendien valt het op dat de taliban nogmaals weinig doortastend optraden toen ze verzoeker voor een derde keer gingen opzoeken, ditmaal bij hem thuis. De taliban zouden bij dit bezoek, luidens de verklaringen van verzoeker, enkel zijn vader gesproken hebben en ze zouden deze de opdracht hebben gegeven de boodschap over te brengen dat ze van hun leider het bevel hadden gekregen om verzoeker naar hen te sturen, waarna de talibanleden weer vertrokken (*Ibid.*, p. 16-17). Het is verbazingwekkend dat de taliban er na maar liefst drie pogingen nog steeds niet in slaagden verzoeker mee te nemen indien dit werkelijk hun bedoeling was, en hem telkens de kans gaven om hen te ontlopen.

De Raad concludeert dat de verklaringen van verzoeker omtrent de gedwongen rekrutering, een kernaspect van zijn relaas, in combinatie met de beschikbare landeninformatie, waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban slechts zeer zelden voorkomt, in belangrijke mate de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt.

5.1.6. Vervolgens dient te worden gewezen op een aantal bijkomende elementen die het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas verder bevestigen, meer bepaald de verklaringen van verzoeker over de gebeurtenissen die plaatsvonden nadat hij Afghanistan reeds had verlaten. Hoewel verzoeker hiervan eerder geen melding maakte tijdens het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban tien dagen na zijn vertrek een dreigbrief naar zijn huis brachten, waarin stond dat indien verzoeker niet aan hen overhandigd zou worden, ze hem zouden doden (AD stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 17 oktober 2022, p. 18). Nadien zouden de taliban verzoekers vader ontvoerd hebben naar Laghmani, waar ze hem vijf dagen vasthielden (*Ibid.*). Dit betoog komt weinig geloofwaardig over omdat verzoeker deze feiten slechts voor het eerst naar voor bracht tijdens het persoonlijk onderhoud, meer dan een jaar na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming. Nochtans gaf verzoeker zelf aan dat hij van deze vervolgingsfeiten reeds op de hoogte was ten tijde van zijn eerste interview (*Ibid.*, p. 18) zodat van hem mag worden verwacht dat hij deze ingrijpende gebeurtenissen van bij aanvang meedeelde.

Ondanks alles blijft verzoeker van oordeel dat hij de belangrijkste elementen van zijn vluchtrelaas bij zijn eerste interview had aangehaald. Ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal op 17 oktober 2022 bevestigde verzoeker bovendien dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken alle essentiële elementen had kunnen weergeven en geeft hij enkel te kennen dat hij niet alle details had verteld (*Ibid.*, p. 2). Bijgevolg komt het uiterst bevreemdend over dat verzoeker ten tijde

van het persoonlijk onderhoud met nooit eerder aangehaalde vervolgingsfeiten op de proppen komt. In zijn middel benadrukt verzoeker dat het zijn eerste asielprocedure is en dat hij geen ervaring heeft met het verloop ervan.

Zelfs indien zou worden aanvaard dat verzoeker uit onwetendheid had nagelaten om de ontvoering van zijn vader eerder te vermelden, dient te worden vastgesteld dat zijn verklaringen over deze gebeurtenis in belangrijke mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan. Zo komt het weinig waarschijnlijk voor dat de taliban zijn vader na vijf dagen weer zouden vrijlaten, zonder dat aan deze vrijlating specifieke voorwaarden waren gekoppeld, zoals verzoeker verklaarde (*Ibid.*, p. 18). Verzoeker beweerde dat zijn vader werd vrijgelaten op eenvoudige vraag van de *malik* van het dorp en enkele tribale leiders (*Ibid.*). De vraag blijft echter waarom de taliban de moeite zouden nemen om verzoekers vader te ontvoeren als drukkmiddel om verzoeker over te halen zich bij hen aan te bieden, indien ze de ontvoerde na enkele dagen gewoon vrijlaten zonder hier bepaalde tegeneisen aan te verbinden en dus zonder enige garantie dat verzoeker zich effectief bij hen zou melden.

Gelet op deze vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich na het vertrek van verzoeker zouden hebben voorgedaan.

5.1.7. Waar verzoeker in zijn middel in een reactie op zijn vage verklaringen over het wedervaren van zijn paternale oom H. aangeeft dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening hield met zijn specifieke profiel en meer bepaald met het feit dat hij ongeschoold is, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart dat hij tot de vijfde graad naar school ging (AD stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 17 oktober 2022, p. 9). Hij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij ongeschoold zou zijn. Daarbij komt dat er geen specifieke scholing vereist is om te vertellen over de ontvoering en moord op zijn oom, die in zijn kindertijd plaatsvond of om zich hierover naderhand verder te informeren.

5.1.8. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn jonge leeftijd en zich in zijn middel richt tegen de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 22 juli 2021, waarbij hij twijfels koestert bij de betrouwbaarheid van het leeftijdsonderzoek, dringt zich de vaststelling op dat de Raad hiervoor niet bevoegd is. Zoals trouwens aangegeven bij de kennisgeving van de FOD Justitie van 22 juli 2021, die in het administratief dossier werd opgenomen, staat er op grond van artikel 14, § 1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State enkel een beroep open bij de Raad van State dat overeenkomstig artikel 19 binnen de 60 dagen na ontvangst van de beslissing moet worden ingediend. Indien verzoeker een probleem bij dit leeftijdsonderzoek wenste aan te kaarten, kon worden verwacht dat hij hiertoe de geëigende weg hanteerde. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij het aangewezen rechtsmiddel heeft benut. Bijkomend toont verzoeker niet concreet aan op welke vlakken de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn jonge leeftijd. Uit het leeftijdsonderzoek was gebleken dat verzoeker op 16 juli 2021 ongeveer 21 jaar oud was (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er aan verzoeker vragen werden gesteld over thema's die niet tot zijn onmiddellijke leefomgeving behoren en die door iemand van zijn leeftijd onmogelijk te beantwoorden zijn.

5.1.9. In zijn aanvullende nota van 13 december 2024 en ter terechtzitting maakt verzoeker voor het eerst gewag van een vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering in geval van terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in België. Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker zijn curriculum vitae, verschillende loonfiches, videobeelden waarop te zien is dat hij op een festival aanwezig is, foto's van zichzelf in zijn vrije tijd en een inschrijvingsformulier voor een cursus Nederlands van 15 oktober 2024 (Aanvullende nota verzoeker 13 december 2024, bijlage 1 a) – d)). Verder verwijst verzoeker naar een rapport van NANSEN, de *Country Guidance and Common Analysis: Afghanistan* van januari 2023 en naar de *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024 om aan te tonen dat personen die als verwesterd worden gezien, geïdentificeerd kunnen worden als risicoprofiel. Verder verwijst verzoeker naar rechtspraak van het EHRM, het Hof van Justitie en de Raad. Hij stelt dat hij 18-19 jaar was toen hij aankwam op het Belgische grondgebied en dat deze laatste jaren van zijn adolescentie een belangrijke en bijzondere fase vormen in de overgang naar volwassenheid. Verzoeker zou eveneens actief hebben deelgenomen aan de Belgische samenleving via zijn werk en de sociale banden die hij alhier opbouwde. Verzoeker verwijst vervolgens naar het arrest Sufi en Elmi van het EHRM en naar de *Country Guidance Determinations* van de *UK Upper Tribunal* om aan te tonen dat de commissaris-generaal stap voor stap moet onderzoeken wat het risico is dat de taliban verzoeker aanhouden op de luchthaven of bij een ander *checkpoint*, wat het risico is dat verzoeker vervolgens zal worden ondervraagd en afsluitend in hoeverre deze ondervraging zou kunnen leiden tot foltering, een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker stipt bovendien aan dat er grote onzekerheid en onvoorspelbaarheid bestaat over hoe de taliban zullen omgaan met personen die terugkeren uit Europa en wijst op verschillende bronnen die melding zouden maken van een toename in het gebruik van lijfstraffen die een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

5.1.10. De verwerende partij stelt in haar aanvullende nota van 12 december 2024 het volgende betreffende de nood aan internationale bescherming bij een terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht

gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie."

5.1.11. Het staat niet ter discussie dat er in het algemeen met betrekking tot personen die Afghanistan verlaten hebben onder taliban-sympathisanten een negatief beeld bestaat. Zo blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA COI-Report "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51).

Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA COI-Report *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het ‘Algemeen Ambtsbericht’ is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA COI-Report *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het ‘Noorse Landinfo’ benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of

niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Samen met de verwerende partij in haar aanvullende nota stipt de Raad aan dat er in het kader van de risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen een individuele beoordeling dient te gebeuren waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.1.12. Zoals gesteld, dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat hij omwille van zijn verblijf in Europa en (gepercipieerde) verwestering een risico loopt op vervolging.

Hoewel verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming op 29 juni 2021 verklaarde minderjarig te zijn (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, bijlage 26), is uit het leeftijdsonderzoek gebleken dat hij “*op datum van 16/07/2021 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar*” (*Ibid.*, beslissing Dienst Voogdij, 22 juli 2021), waardoor hij ook meerderjarig was toen hij in maart 2021 zijn land van herkomst verliet. Verzoeker omschrijft zichzelf blijkens zijn verklaringen als soennitisch moslim (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 17 oktober 2022, p. 6). Hij beweert in 2021 uit Afghanistan vertrokken te zijn en verblijft ondertussen bijna vier jaar in België. Zoals gezegd kan niet voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Verzoeker verblijft al enige tijd in België maar hij toont niet aan dat hij daadwerkelijk ontworteld is omdat hij blijkens zijn verklaringen nog geregeld contacten onderhoudt met familieleden in het land van herkomst, meer bepaald met zijn ouders (*Ibid.*, p.9). Daarenboven benadrukt de Raad dat ook de vijf broers van verzoeker volgens hem nog steeds in Afghanistan verblijven (*Ibid.*, p.9), waaruit blijkt dat hij over een sterk lokaal netwerk beschikt. Hoewel verzoeker in zijn aanvullende nota betoogt dat de laatste jaren van de adolescentie een belangrijke rol spelen, toont hij hiermee niet aan zijn vormende levensjaren in het Westen te hebben doorgebracht. Zijn verblijf in België weegt niet op tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst.

Anderzijds wijst verzoeker er in zijn aanvullende nota van 13 december 2024 op dat hij in België is tewerkgesteld. Zo heeft hij reeds als tomatenplukker gewerkt, in een legkippenbedrijf en een industriële slagerij (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 1a). Hij stelt een cursus Nederlands te hebben gevolgd, hier een sociaal leven te hebben opgebouwd, en beweert graag op stap te gaan en alcohol te drinken. Het gegeven dat verzoeker in België werkt, Nederlands leert en alhier een nieuw leven probeert op te bouwen, is zonder meer lovenswaardig en geeft blijk van een zekere flexibiliteit, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en de waarden in de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. Zijn beweringen dat hij in België uitgaat en alcohol drinkt, betekent niet dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de strengere maatschappelijke regels in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een risico loopt op vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas en de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering niet aannemelijk wordt geacht, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie

er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas en op de (gepercipieerde) verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van de door hem aangevoerde problemen met de taliban omwille van gedwongen rekrutering of omwille van de voorgehouden verwestering.

In de mate dat verzoeker, weze het summier, verwijst naar de actuele precaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, kan worden verwezen naar wat dienaangaande in de bestreden beslissing (Bestreden beslissing, p. 6-8) en in de aanvullende nota van de verwerende partij is opgenomen. Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lectuur van alle beschikbare landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Ook met betrekking tot de situatie van de gezondheidszorg in Afghanistan toont verzoeker niet aan dat de stocktekorten en de onderbetaling van het zorgpersoneel veroorzaakt zouden worden door opzettelijke interventies van de taliban. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid 19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §

2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker in zijn middel in wezen dat de beschikbare landeninformatie onvoldoende recent is om de actuele veiligheidssituatie en de mate van willekeurig geweld te beoordelen omdat de landeninformatie die in de bestreden beslissing wordt aangehaald, dateert van het voorjaar van 2022. Volgens verzoeker kan er bijgevolg niet te veel gewicht toegekend worden aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant zou zijn gedaald, maar hij levert zelf noch in zijn verzoekschrift, noch in zijn aanvullende nota recente landeninformatie aan die erop zou wijzen dat de mate van het willekeurige geweld in Afghanistan een stijgende tendens zou vertonen. Verzoeker toont evenmin aan dat er in zijn regio van herkomst (Kapisa) een situatie zou bestaan die van die aard is dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In haar aanvullende nota van 12 december 2024 heeft de verwerende partij de actuele veiligheidssituatie geanalyseerd aan de hand van meer recente COI-rapportage van mei, augustus en november 2022, van december 2023 en van februari 2024 en de *EUAA Afghanistan Country Focus* van november 2024. De commissaris-generaal heeft dus wel degelijk meer actuele landeninformatie aangewend om zijn beslissing te onderbouwen. De analyse van de verwerende partij luidt als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara’s. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel

beperkt dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

5.2.5. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 (p. 116-117).

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er actueel in de provincie Kapisa geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is ongegrond. De Raad treedt de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN